Napsal uživatel Michal Jupp Konečný
Sobota, 17 Únor 2018 22:43

Sokolovská trampská kapela **Plížák** nadchla jedním rázem publikum i poroty a vyhrála **Portu 1971** v Karviné. Portu, normalizačně vykopnutou z Ústí nad Labem. Portu, pro kterou náš tým objížděl celou republiku, aby na poslední chvíli pro ni našel útočiště v Karviné. Na jeden rok.

Hodně se v té době měnilo s Portou i kolem, na rozdíl od selanky na konci šedesátých let jsme teď museli každý koncert, každý ročník festivalu tvrdě vybojovávat a kličkovat mezi výkaly, padajícími shora. Začala normalizace. A měnila se i portovní muzika. Početně dominovaly bluegrassové sestavy, rozšiřovalo se pestré spektrum folku a trampové hledali – po vzoru bratří Ryvolů nové cesty. A do toho přesně Plížák zapadal společně s **Pacifikem** a **Islandem** Kapitána Kida, kteréžto formace obsadily stříbrnou a bronzovou příčku.

Plížák si chvíli užíval trampské slávy, ale jeho protagonista a autor **Wabi Daněk** nedlouho potom opustil západní Čechy a vrátil se do rodného Zlína (pardon – tehdy Gottwaldova). Tady se oženil se svou první ženou Janou, zapustil, dělal černé řemeslo a časem založil kapelu **Rosa**. Ta se jmenovala po zbrusu nové Wabiho písničce *Rosa na kolejích*. V roce 1974 postoupila na finále Porty ve Svitavách a v těžké konkurenci kapely **Toronto** bratrů Nedvědů vyhrála. To už znamenalo dostávat se pod kůži trampskému publiku. Ale zas to nemělo dlouhé trvání, přišly povolávací rozkazy na vojnu, nebo co já vím, Wabi začal jezdit se sanitkou a po Rose se slehla zem. Vypadalo to, že i po nadějném trampském autorovi. Prostě ze Zlína ani zvuk.

Přišla Porta 1979, teď už v mnohem větší síle ve sportovní hale v Olomouci. Jako dramaturg jsem hledal pro festival nové barvy. Třeba písničkáře.
Do telefonu mě Wabi vytrvale odmítal, není čas a bez kapely by to rozhodně nedal. Nakonec jsme to navlékli na udělení zlaté Porty a to prostě přijet musel. Jeho vystoupení byl obrovský sukces, Wabi si ověřil, že to funguje, a tak se začal objevovat čím dál častěji na folkových pódiích. Brnkačka to nebyla, ze Zlína je daleko skoro odevšad. Odpoledne přesedl ze sanitky do auta, dojel na jiný konec republiky, diváci na koncertě ho nechtěli pustit z pódia, a pak zas ráno z auta do sanitky. Ale tenkrát těch akcí nebylo tolik. Jezdil pravidelně i k nám do Klubu na Petynce a tam poznal svou druhou ženu Evu. Pak přišel – v roce 1984 – další moment, který

rozšířil Wabiho ctitele i o ty netrampské a pro „portovní“ hudbu se stal výrazným zlomem: album ***Rosa na kolejích***. Bylo sestaveno z už prověřených písní zpívaných na festivalech i u ohňů. Tři z nich – *Ročník 47*, *Fotky* a *Nevadí* byly ověnčené autorskými portami z Lochotína. Desku Wabi nahrával doma ve Zlíně ve studiu Ivo Viktorína a muzikanti rozličných proudů přidávali albu na barvách a na síle.

Ještě po smíchání jsme nahrávku poslouchali v Praze a pro konzervativní trampy to byl docela šok. Ale když deska v **Supraphonu** před Portou vyšla (tenkrát schvalovací procesy trvaly i několik měsíců a cenzorova tužka se nevyhnula ani Wabiho textům), zavládlo nadšení. Žádné další Wabiho album už síly tohoto prvního nedosáhlo.

Byla to radost, když jsem se s Wabim potkal v Plzni na výstavišti a předával mi desku se svým podpisem. V pracovním pobíhání po scénách jsem ji odložil pod zadní okno auta. Byl tehdy nadnormálně horký červenec, a když jsem se po čtyřech dnech k autu vrátil, byla prohnutá jako lodička. Tak druhý den hned ráno do obchodu pro novou.{desky 1547}